

ת"פ 19303/06/10 - מדינת ישראל נגד שלמה זיו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19303-06-10 מדינת ישראל נ' זיו
בפני כב' השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלמה זיו

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם הואשם בקבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

הרקע העובדתי לעבירה המיוחסת לנאשם הוא בהסכם שותפות לכלי עבודה מסוג "באגר" (ת/1) בין הנאשם לבין המתלונן (ע"ת 3 מר בנימין בנימין) שנערך בכתב ונחתם במשרדו של עו"ד אלון אריה (ע"ת 5).

בהתחשב בטיעוני הצדדים במהלך המשפט ובסיכומיהם, אציין שהמועד הקובע לעניין העבירה הוא המועד בו המתלונן מסר את המזומנים (\$ 6,000 ארה"ב) לידי הנאשם. במועד זה התגבש המו"מ בין הצדדים להסכם בכתב והמזומנים נמסרו לידי הנאשם על פי ההסכם בכתב.

סעיף 415 אוסר על קבלת דבר במרמה. לעניין ה-"דבר" כמשמעותו בסעיף, אין חולק שהנאשם קיבל מידי המתלונן סכום של ששת אלף דולר ארה"ב ושהכסף נמסר לידי הנאשם על ידי המתלונן על פי ההסכם שנערך ונחתם בין הצדדים.

על מנת שקבלת הכסף על ידי הנאשם תהווה "מרמה" יש להוכיח שהנאשם ידע שטענה עובדתית בהסכם "אינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת" (ראה הגדרת "מרמה" בסעיף 414 לחוק העונשין תשל"ז-1977) ושמעשה המרמה הוא שהביא למסירת המזומנים (ה"דבר") לידי הנאשם.

בהסכם השותפות כתוב בהאי לישנא "הואיל ומר זיו שלמה הינו הבעלים של רכב "באגר" בעל מספר

רישוי _____, ובהמשך בסעיף 1 סיפא כתוב "... מתוך הכספים אשר יתקבלו ממכירת "באגר" פיאט שנת 1996 מספר רישוי _____".

עו"ד אלון אריה (ע"ת 5) העיד שהנאשם הכתיב לו את ההסכם (ע' 22 לפרוטוקול ש' 13). המתלונן העיד "כשישבנו אצל העורך דין אמר שלמה לעורך דין ולי שהוא כבר קנה את הכלי...". ברור לבית המשפט שהטענה העובדתית שנכללה בהסכם, לפיה הנאשם הוא בעל באגר מסוג פיאט שנת 1996, מקורה אך ורק בדברי הנאשם ביום עריכת ההסכם.

גם הנאשם מאשר שעו"ד אלון אריה קרא לו את ההסכם ושהוא "ידע על מה חתמתי" (ע' 37 לפרוטוקול ש' 24 - 27).

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בחומר הראיות ושקלטיו, שוכנעתי שיש להרשיע את הנאשם.

ע"ת 4, החוקר עמירם מורלי, העיד "גם בדקתי אם הוא (הנאשם - ד.פ.) עוסק במכירת טרקטורים או שהיה לו טרקטור כזה כפי שהציע למתלונן. לא מצאתי דבר כזה" (ע' 16 לפרוטוקול ש' 26 - 27).

הנאשם לא הציג אישור כלשהו המעיד על זכויות בכלי עבודה מסוג "באגר" לא לעורך דין אלון אריה, לא למתלונן, לא למשטרה ולא לבית המשפט. אדרבא, אף אליבא דגרסת הנאשם, הוא לא היה בעל כלי עבודה מסוג באגר. למותר לציין, שעם מסירת הכסף לידי הנאשם ועל פי העובדה השקרית שבהסכם בכתב, דהיינו, שהנאשם הוא בעליו של באגר מסוג פיאט 1996, לכאורה התקיימו יסודות העבירה.

גרסת הנאשם או ליתר דיוק גרסאות הנאשם מלאות סתירות וחוסר היגיון. חוסר המהימנות המובהק של הנאשם מביאה למסקנה שלא הייתה בשום שלב כל עסקה בין הנאשם לבין בעל כלי העבודה באגר, אלא רק מעשה המרמה של הנאשם לקבלת \$ 6000 ארה"ב מידי המתלונן.

הנאשם בחקירתו הראשית העיד שהוא פגש את המתלונן ואמר לו "...יש באגר בעיר העתיקה. אקרמן (חברה של הבאגר) גרמני. אני ישבתי ואני מכיר את שני החבר'ה אחד קוראים לו איימן ואחד קוראים לו אל עג'יל (עגל)...". (ע' 29 לפרוטוקול ש' 7 - 8). על פי דברי הנאשם, הוא והמתלונן הלכו מיד לעורך הדין שאצלו נערך ההסכם ואצלו מסר לו המתלונן את הכסף. אולם בהסכם לא מדובר בבאגר גרמני אקרמן אלא בבאגר מסוג פיאט. בחקירתו הנגדית של הנאשם, שהתקיימה במועד אחר מחקירתו הראשית, שמות בעלי הבאגר הפכו מאיימן ו-אל עג'יל לאיימן ואבו לארג'. הסתירות בגרסת הנאשם לגבי שם היצרן ושמות בעלי הבאגר, מחזקים את המסקנה שאין כל אמת בגרסת הנאשם לעניין רכישת הבאגר מבעליו.

ההסכם שהנאשם טוען שאליו הגיע עם בעלי הבאגר נעדר כל הגיון עסקי. על פי ההסכם שהוא תיאר, עולה שאילו נמנע

הנאשם מלהביא קונה או אז אחרי חודש הוא יכול לרכוש את הבאגר בחצי מחיר. חוסר ההיגיון מחזק את המסקנה שלא הייתה כל עסקה לרכישת באגר בין הנאשם לבין בעל באגר.

הנאשם טוען שמסר סכום של ששת אלפים דולר ארה"ב שקיבל מהמתלונן לבעלי הבאגר למחרת אך אין בידיו כל אישור לכך או כל ראיה להסכם שנכרת בינו לבין בעל כלי העבודה באגר .

הנאשם הוזמן לחקירה במשטרה אך סירב לענות על שאלות החוקר או לשתף פעולה בטענות שונות להתנהגות הפסולה של החוקר.

הנאשם נשאל בבית המשפט מדוע לא ביקש ממוכרי הבאגר לגשת למשטרה לתת עדות והוא השיב שלא רצה "לסבך אותם" (ע' 35 לפרוטוקול ש' 1 - 2). בחקירה נגדית אמר שלא מסר את פרטי בעלי הבאגר כי לא ביקשו ממנו (ע' 43 לפרוטוקול ש' 28 - 30). הימנעות הנאשם פעם אחר פעם מלהמציא כל מסמך או להעיד כל עד שיכול לתמוך בגרסתו מהווה תמיכה של ממש לכך שאין ממש בגרסתו.

אציין כי אין יסוד לטענת הנאשם שהמתלונן הוא אשר הכשיל את העסקה כשדרש את כספו בחזרה וסירב לשלם את \$ 6000 ארה"ב הנוספים. הנאשם לא הציג מסמכים לפיהם הוא בעל הבאגר ולא הראה למתלונן באגר המצוי ברשותו ולכן הנאשם הוא אשר לא עמד בהסכם. אדרבא, כפי שציינתי, המסקנה המתבקשת היא שלא היה כל הסכם בין הנאשם לבין בעל הבאגר.

לאור כל האמור שוכנעתי שהנאשם קיבל את הכסף לידי מתלונן במרמה והנני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' טבת תשע"ה, 30 דצמבר 2014, במעמד הצדדים